

Ο σύνδεσμος φιλολόγων Μεσσηνίας ξεκίνησε τη λειτουργία λέσχη ανάγνωσης. Η λέσχη ανάγνωσης θα λειτουργεί την πρώτη Τρίτη κάθε μήνα στο 1ο Γυμνάσιο Καλαμάτας στις 7.30 μ.μ. με αντικείμενο μελέτης Μεσσήνιους λογοτέχνες. Πρώτος λογοτέχνης, βιβλία του οποίου διαβάστηκαν από τα μέλη της λέσχης την Τρίτη 5 Μαΐου, ήταν ο Βασίλειος Ν. Τερτίπης. Την εισήγηση που ακολουθεί επιμελήθηκε η φιλόλογος Μουρδουκούτα Παναγιώτα.

Ο Βασίλειος Τερτίπης γεννήθηκε το 1918 στο χωριό Χωματερό της Κορώνης. Πατέρας του ο Νικόλαος Τερτίπης και μητέρα του η Μάρθα Πετράκου. Τα παιδικά του χρόνια ήταν δύσκολα, τα πέρασε κοντά στη γιαγιά του- μιας και οι γονείς δούλευαν στα χωράφια- με τις μυθοπλασίες της και τα ξόρκια της. Τελείωσε το Γυμνάσιο στην Καλαμάτα. Πέρασε στη Φιλοσοφική σχολή της Αθήνας αλλά τον πρόφτασε ο πόλεμος, η εθνική αντίσταση, ο εμφύλιος. Εξορίστηκε στη Λήμνο, όπου γνώρισε το Γιάννη Ρίτσο και τον Τάσο Λειβαδίτη, και αργότερα στη Μακρόνησο.

Μετά την απόλυσή του από την κόλαση της εξορίας έμεινε για 10 χρόνια στο χωριό του. Το 1961 κακοποιήθηκε βάνουσα από την αστυνομία κι έφυγε στην Αθήνα. «Χλευάστηκα και πόνεσα μέχρι θανάτου στο χωριό μου». Δούλεψε σε εργοστάσιο πλαστικών δυο χρόνια. Μέχρι το 1967 δούλεψε ως δακτυλογράφος σε συμβολαιογραφείο. Με το πραξικόπημα, έφυγε στην Ιταλία όπου ζήτησε πολιτικό άσυλο. Γνώρισε την άχαρη ζωή της εξορίας και περπάτησε στους μαρτυρικούς δρόμους της προσφυγιάς. Στην αρχή δούλεψε σε συνεταιριστικό εργοστάσιο (μηχανές για κοπή κεραμιδιών- τούβλων) στην πόλη Ίμολα. Αργότερα εργάζεται στη βιβλιοθήκη του Πανεπιστημίου της Μπολόνια. Νοσταλγεί τις μέρες στην Ιταλία, ευγνωμονεί τις πολιτείες που τον φιλοξένησαν και επούλωσαν τις πληγές του:

Ρώμη, Βενετία, Μπολόνια, Φλωρεντία

Εγώ του νοτιά ο ερημίτης

Ο σεμνός ασκητής, ο οραματιστής

Σας θυμάμαι, σας νοσταλγώ, σας δοξάζω.

(«Νοσταλγικό» από τη συλλογή: Τα Μεσσηνιακά Τραγούδια, σελ. 38, έκδοση Καλαμάτα 2006)

Μετά τη μεταπολίτευση γύρισε στο χωριό του όπου ζούσε ως το περασμένο καλοκαίρι(2008) δουλεύοντας στις σταφίδες και τις ελιές του. Τώρα φιλοξενείται σε ξενώνα ηλικιωμένων στην Αθήνα .

Είναι άνθρωπος με πολλές γνώσεις, πολυδιαβασμένος, προβληματισμένος. Λατρεύει την ελληνική μυθολογία και την αρχαία ελληνική ιστορία. Οι ήρωες του είναι θεοί του Ολύμπου (Αθηνά, Ερμής), μυθικοί ήρωες, φιλόσοφοι, πόρνες, καλλιτέχνες, νεκροί του πολέμου, σύντροφοι και φίλοι, πρόσωπα της μεσσηνιακής γης, πρόσωπα αγαπημένα: η Κική, η Ελένη, η Μαρία, η Μαρία Λουίζα, η γιαγιά, ο πατέρας, η μητέρα, ο αδελφός του ο Μήτσος κ.α.

Γράφει από το 1941. Είναι πολυγραφοτάτος (29 ποιητικές συλλογές, 4 θεατρικά, 5 πεζά). Τα περισσότερα έργα του έχουν εκτυπωθεί στο τυπογραφείο του Δημόπουλου στην πόλη μας. Υπάρχει βέβαια και αρκετό υλικό ανέκδοτο. Το έργο του είναι αυτοβιογραφικό, ανθρωποκεντρικό, ερωτικό, υπαρξιακό, πεσιμιστικό, βαθιά ανθρώπινο. Θρηνεί το εφήμερο της ζωής και επιδιώκει την αθανασία με τα γραπτά του τα οποία με συστολή χαρίζει σε φίλους και περιμένει πάντα τη γνώμη τους.

Ο κ. Τερτίπης είναι ένας ιδιαίτερα σεμνός άνθρωπος, βαθύτατα ευγενής , με αρχές και ιδανικά, ευαίσθητος, αλλά απαισιόδοξος. Έχει αρχές και ιδανικά. Στο έργο του, παρά τον πεσιμιστικό του χαρακτήρα υπάρχει ελπίδα. Σε κάποιο ποίημα του παρουσιάζει την ελπίδα νεκροστολισμένη που όμως κανένας δε σκέφτηκε τον ενταφιασμό της, πώς μπορεί – αναρωτιέται – να ζήσει ο κόσμος δίχως την ιερή σκέπη των λευκών φτερών της;

Παρακολουθεί με θλίψη το χωριό του που ερημώνει, τους νέους να πεθαίνουν από ναρκωτικά, αναζητά αγάπη: «Είμαστε αγάπη στη μεγάλη έρημο της ζωής ξεχασμένες λεπτομέρειες». Θα ήθελε έναν κόσμο καλοσύνης, αγάπης, αδελφότητας, αξιοπρέπειας, μια πολιτεία ευθύνης που θα μας κάνει όλους πολίτες της. Νοιάζεται για τους άστεγους, τους άνεργους , τους φτωχούς, τους άρρωστους. Καταγγέλλει την απληστία, την αδιαφορία, την αλαζονεία, τη μοναξιά, την αδικία. Μιλάει για τα δεινά του πολέμου. Μάχεται για το καλό, το ιδανικό , το ωραίο. Ποθεί το γέλιο, το χορό, τον έρωτα, αλλά η ζωή στάθηκε σκληρή μαζί του ή δεν νοιάστηκε όσο έπρεπε ο ίδιος για τον εαυτό του.

Εκφράζει το παράπονο του συχνά για τη γυναικεία απουσία. Γνήσια ρομαντική ψυχή , απομεινάρι μιας άλλης εποχής ο ποιητής εξυμνεί το γυναικείο κάλλος αλλά από μακριά. Πικρή ευγνωμοσύνη νιώθει για τη γυναίκα που του γνώρισε της αγάπης το φως, που τον πότισε με τις μελωδίες της φωνής της, που τον γέμισε με της αθανασίας το μεγαλείο :

Κι ευγνωμονώ ακόμα
και τις μαχαιριές του όχι της
που καρφώθηκαν όλες στην καρδιά μου
και μου έμαθαν τη μηδαμινότητα μου
στο αποσκιερό τοπίο της εφημερότητας.

(«Πικρή Ευγνωμοσύνη» από τη συλλογή: Πικρά Ερωτικά Ποιήματα, σελ. 29, έκδοση Αθήνα 2007)

Μαρτυρική, κολασμένη, τυραννική, φονική αλλά και ιερή ονομάζει την αγάπη.

Λατρεύει την πατρίδα, το χωριό του με τις ελιές και τις σταφίδες. Υμνεί τους παλιούς ηρωικούς καιρούς, το σήμερα τον γεμίζει ντροπή και προδοσία. Πιστεύει στον απλό ανώνυμο εργαζόμενο.

Ναι, σε αυτόν πιστεύω.
Τον ανυμνώ, τον δοξάζω
και θέλω, ονειρεύομαι, μάχομαι,
να θριαμβεύσει
και να στεφτεί τον κότινον
της αθανασίας.

(«Στον αόρατο ναό» από τη συλλογή: Ψίχουλα και Τρόπαια σελ.14, εκδόσεις Δημόπουλος, Καλαμάτα 2005)

Αναφέρεται στην οικογένεια , την ορθόδοξη παράδοση την οποία όμως ανατρέπει, την αγροτική ζωή, τον κόπο του αγρότη, μάλιστα ωραιοποιεί την αγροτική ζωή. Οτιδήποτε αγνό και ωραίο το αναγάγει στα βρέφη. Δεν θέλει να μας μυήσει στις ιδέες του, μας αφήνει να παρακολουθήσουμε όσα πέρασε. Σημαντικός για αυτόν είναι ο αγώνας, αυτός του δίνει χαρά. Σε αρκετούς στίχους φιλοσοφεί: «τι άλλο είναι η ζωή παρά μια ατέλειωτη εξορία» ή «στο μεγάλο ποτάμι του καιρού γινόμαστε όλοι μια σταγόνα».

Η ποίηση του είναι κυρίως μοντέρνα, με ελεύθερο στίχο, χωρίς ομοιοκαταληξία και μέτρο, με έντονες εικόνες, πλούσιο λεξιλόγιο, χωρίς τα απαραίτητα σημεία στίξης, εύκολη, κατανοητή, αφηγηματική, προσωπική αλλά και κοινωνική, κατάθεση ψυχής ενός ανθρώπου όχι ιδιαίτερα κοινωνικού.

Δεν μένει κάτι να φοβηθώ
Όλα τάχω ζήσει
Κι ημερέψει
Τον πόνο την φτώχεια την προσφυγιά την εξορία
Με γνώρισαν και γνώρισα
Τ' αγκαθωτά συρματοπλέγματα τα μαρτύρια
Στα αίματα των δολοφονημένων φίλων μου
-δεν λέω πια συντρόφων μου
γιατί όλοι οι ταπεινοί οι αδικημένοι
είναι σάρκα απ' τη σάρκα μου-
βούτηξα το μαντήλι μου και τόκανα σημαία.

(«Θάρθει» από τη συλλογή: Μαρτυρίες ήθους, σελ. 17, έκδοση 1995)

Επιμένει σε σπάνιες λέξεις: «όλβια, τρισόλβια, έρεβος, τρισεύγενη». Δημιουργεί δικές του λέξεις: «εφημερότητα, φτεροφόρος, ουρανοφόρος», διασώζει λέξεις του τόπου του: «αποσκιερά». Έχει γράψει και σονέτα. Επίσης έχει γράψει λίγα ποιήματα στα Ιταλικά. Κάποια ποιήματα του είναι αφιερωμένα σε φίλους ή δικούς του ανθρώπους: Σοφία Φίλντιση, Μιχάλη Μερακλή, στη γιαγιά του, στον αδερφό του Μήτσο κ.α.

Το έργο του αποτελεί μαρτυρία για την εποχή του. Ο Μπάρμπα Βασίλης έχει κάνει ποίημα τη ζωή του. Στις ατέλειωτες ώρες της μοναξιάς του καταγράφει όσα βιώνει, όσα βλέπει, όσα του λείπουν, όσα έχασε, όσα πόθησε, όσα αγάπησε. Γράφει ο ίδιος για την ποίηση του:

Ταπεινή, απλή, αληθινή, απέριττη
Σαν το χαμόγελο του βρέφους
Σαν την ευχή της μάνας.
Σεμνή, ακούραστη εργάτισσα
Στην υπηρεσία κάθε ταπεινού και αδύνατου.